

Modernismens viktigaste innovation? Att bryta upp skildringen i fasetter, att berätta med hjälp av korresponderande fragment. Personerna på Picassos målning *Les Femmes d'Alger* är sedda ur flera vinklar samtidigt, flödet i John Dos Passos' roman *The 42nd Parallel* består av fiktion, självbiografi och nyhetsingresser. Tekniken togs vidare till andra områden: film (sättet att klippa), Hörspel för radio, text-ljud-kompositioner. Viktiga musik- och samtidshistoriska verk som Legs McNeil & Gillian McCain: *Please Kill Me* och Jonathon Green: *Days In the Life* är storskaliga exempel på att berättelser kan byggas upp av hundratals röster, åtskilda men samverkande.

En stereoskopisk bild består av två anaglyfer. Lägg dem över varandra, eller sammanför dem på näthinnan med hjälp av 3D-glasögon, och bilden får ett ökat djup, en annan närvaro. Under vandringen genom anaglyfparken hör vi skilda röster, brottstycken av olika samtal. Men de är delar av en större historia, ett antal mikrokosmiska fragment som tillsammans bildar det makrokosmos som är *Anaglyfparken*.

Multiinstrumentalisten Petter Herbertssons musik och Karin Christensens texter, sjungna eller lästa av poeter som Ann Jäderlund, Martti Soutkari och Ulrika Revenäs Strollo skapar en ljudande, klingande miljö att kliva in i, att vistas i och att fundera över. Vad är det för byggnader som omges av parken, vad är det för människor som vårdas eller vanvårdas där? Musikens paradoxala förmåga att framkalla bilder för det inre ögat blir ovanligt uppenbar i det här samtidigt spröda och energiska ljudlandskapet. Jag tänker på ett hoprasat glaspalats, på en rimfrostmorgon med snett ljus kring svarta, spretande grenverk.

Och jag tänker på vad jag skulle likna *Anaglyfparken* vid för att förklara för någon som ännu inte hört skivan hur angelägen och givande den är. Det går inte att jämföra med något redan existerande ord- och ljudkonstverk, fantasin får sträcka sig ett steg till: tänk er Gunnar Ekelöfs ekokammare till långdikt *En Mölnaelegi* tonsatt av en Robert Wyatt som just då har god kontakt med sitt Canterburypopförflutna. I denna drömda skärningspunkt befinner sig *Anaglyfparken*.

Jonas Ellerström